

Recensie: Metoo bij Ballet Vlaanderen

foto © Filip Van Roe

Recensie:

7 choreografieën van even veel dansers die aangesloten zijn bij Ballet Vlaanderen stelt de dertiende editie van Choreolab voor. Inspiratie vonden de dansers in hun eigen leefwereld, jeugd en toekomst (zoals te zien in 'Deer' van de Amerikaanse Acacia Schachte waar Lara Fransen al bij de start opnieuw haar klasse bevestigt als ballerina), in maatschappelijke thema's (minderheden, multiculturele samenleving, ecologie, oorlog, etc.), filosofie (de Vierde Weg), het suprematisme als abstracte kunstvorm (in 'Supreme' van de Amerikaanse Drew Jacoby is dat bv. te zien), individualiteit en humor (zoals in Nancy Osbaldestons 'Toccatà' op muziek van Paul Constantinescu's 'Joc Dobrogean (Toccatà)').

Hoogtepunt uit deze Choreolab is onmiskenbaar 'Ladylike' van de Amerikaanse Shelby Williams die zichzelf ('Ik wou maar één iemand vragen om vrijwillig na te blijven na de uren om deze choreografie mee uit te werken') en Viktor Banka choreografeert op muziek van Ryan Teagues Artifact 3. In 'Ladylike' zien we het duo elk op een stoel zitten wachten aan een tafeltje. Het duurt een tijd eer er muziek te horen is. Williams legt haar ene been over het ander, om daarna hetzelfde te doen met het andere been. Wachtend op wat komen gaat, houdt ze het publiek in een ongemakkelijke spanning, ondersteund door volledige stilte.

Tot ze haar benen opent en na een tijd wegglijdt van haar stoel waarop haar dans zich ontvouwt eerst als een solo die haar op de tafel brengt, vervolgens als een prachtig duet waarbij beiden ook sober wit belicht worden. Williams liet zich inspireren door de Metoo-beweging en sprak in deel twee tijdens een ombouw ook over het #MeToo seksisme waarmee ze privématig te maken krijgt. Zo vertelt ze in een gesprek met persverantwoordelijke Wilfried Eetezonne, tevens gastheer van dienst, dat ze recent werken bij haar thuis moest laten uitvoeren en de werkman in kwestie haar gevraagd had of ze een man had.

Tijdens 'Ladylike' wisselt Williams haar tule rok met de broek van Banka en veranderen ze van rol waarna dezelfde choreografie volgt om finaal beiden in zwart ondergoed in kleermakerszit te plaatsen terwijl ze kijken naar de opgevouwen tule rok en broek. De kracht van 'Ladylike' zit 'm in de herhaling, in de veelzeggende stilte van het werk waarbij muziek en dans elkaar volledig eer aandoen in hun minimal approach, in de subtiliteit, de eenvoud (inhoudelijk en vormelijk via het lichtplan en de staging). Het eindresultaat ademt wondermooie verstilde poëzie uit en leest als een stille aanklacht. Williams heeft kennelijk de smaak van choreograferen te pakken. 'Als danser interpreteer je iemands werk. Als choreografe kan je doen wat je wil en kan je genieten van de totale vrijheid.' aldus de Amerikaanse die onder andere inspiratie vindt in het werk van Pina Bausch en met 'Ladylike' haar allereerste zelfgemaakte choreografie afleverde. En wat voor een.

< Bert Hertogs > #

Choreolab #13 is nog t.e.m. zaterdag 15 september 2018 te zien in Theater 't Eilandje.